

TRILOGIA
HOUSE OF CARDS

Respect pentru ambele cărți
CULISELE PUTERII

MICHAEL DOBBS

ATAC LA REGE

Respect pentru oameni și cărți

INTRODUCERE

Când am scris *Atac la rege*, în 1990, ca o continuare a romanului *Culisele puterii*, am făcut-o, în parte, pentru că aveam convingerea că iahtul regal se îndrepta spre ape tulburi. Şi s-a dovedit că aveam dreptate. Am scris despre căsnicii cu probleme, scandaluri financiare, controverse politice şi umiliri publice şi, în anii care au urmat, Familia Regală a părut să urmeze scenariile imaginante de mine cu o tenacitate neobosită. Uneori mi se părea că diversi indivizi participau la un concurs pentru a primi roluri în poveste. Dacă intenţia cărtii era de a lansa un avertisment, aşa cum presupun că a fost, atunci a eşuat complet. Casa de Windsor avea să îndure unele dintre cele mai grele momente. Iahtul aproape s-a scufundat şi unii membri ai echipajului au fost aruncaţi peste bord.

Regele meu ficțional nu este, pur și simplu, o versiune a prințului Charles – au existat mulți moștenitori ai tronului care au avut dificultăți și am fost parțial inspirat de mai mulți –, dar anumite comparații erau inevitabile. Când am început să scriu, era clar că i se destrăma căsnicia, în ciuda tuturor infirmărilor oficiale, aşa că am decis ca personajul meu regal să nu aibă soție. Sper că nimic din ce am scris nu a fost interpretat ca lipsă de respect, pentru că nu aceasta a fost intenția mea.

În orice caz, în ciuda acelor ani grei, atât Alteța Sa Regală, cât și instituția regală și-au demonstrat tenacitatea și puterea de redresare, iar astăzi se bucură de o stimă publică mai mare decât în urmă cu câteva decenii. Iahtul regal continuă să navigheze.

La fel și Francis Urquhart. După aproape 30 de ani de când l-am creat, și-a dezvoltat o viață proprie – în cărți, în televiziunea globală –, ca un personaj care a fost citat atât în parlament, cât și în presă. Bănuți că s-a șușotit despre el și pe la colțurile unor palate? Ei bine, s-ar putea spune asta, dar eu n-o să comentez...

M.D. 2013

PROLOG

Jos cu regii. Ocupă prea mult spațiu.

Era ziua în care urmau să-l omoare.

Îl conduseră prin parc, escortat de două companii de infanteriști. Se adunaseră mulți oameni și își petrecuse aproape toată noaptea întrebându-se cum vor reacționa aceștia când îl vor vedea. Cu lacrimi? Cu bațjocuri? Vor încerca să-l răpească pentru a-l duce într-un loc sigur sau îl vor scuipa cu dispreț? Depindea de cine-i plătise mai bine. Dar nu urmă nicio izbucnire; mulțimea rămase abătută, speriată, încă neverindu-i să credă ce urma să aibă loc în numele ei. O femeie Tânără tipă și leșină când trecu pe lângă ea, dar nimeni nu încercă să-l împiedice în drumul lui pe terenul înghețat. Paznicii îl grăbeau.

În câteva minute ajunseră în Whitehall, unde fu găzduit într-o cămăruță. Era trecut de ora zece, într-o dimineață de ianuarie, și se aștepta ca, în orice moment, să audă ciocănîtul în ușă care îl va chema. Dar ceva îi reținuse; nu veniră până aproape de două. Patru ore de așteptare, de demoni care-i rodeau curajul, făcându-l să simtă că se năruie pe dinăuntru. În timpul nopții ajunsese la o seninătate, la o senzație de pace

sufletească, aproape o stare de grație, dar, cu trecerea grea și neanticipată a minutelor care creșteau până ajungeau ore, calmul fu înlocuit de senzația îngrozitoare de panică ce începea undeva în creier și se întindea prin tot corpul lui pentru a se scurge în intestine și vezică. Gândurile i se amestecară și cuvintele la care se gândise, meșteșugite cu grija ca să pună în lumină dreptatea cauzei lui și să acuze logica lor sucită, dispărură brusc. Înfipse unghiile adânc în palme; cumva își va găsi cuvintele când va veni vremea.

Ușa se deschise. Căpitanal apără în intrarea slab luminată și făcu un semn scurt și sobru din cap. Nu era nevoie de cuvinte. Îl luară și în câteva secunde ajunse în sala de bal, un loc pe care îl prețuia pentru tavanul pictat de Rubens și pentru ușile magnifice din lemn de stejar, deși acum îi era greu să distingă detaliile prin întunericul nefiresc. Ferestrele înalte fuseseră parțial zidite sau acoperite cu scânduri în timpul războiului, pentru a fi mai ușor de apărat. Doar la una dintre ferestrele cele mai îndepărtate, unde baricadele fuseseră dărâmate, o aură de lumină puternică și cenușie încconjura gaura, ca intrarea într-o altă lume. Coridorul format din șirul de soldați ducea direct până la ea.

Doamne, dar îi era frig. Nu mâncase nimic de ieri, refuzase masa pe care i-o oferiseră și era recunoscător pentru mantia pe care o ceruse, ca să nu tremure. Nu ar fi fost bine să fie văzut tremurând. S-ar fi crezut că e din cauza fricii.

Urcă două trepte strâmbă din lemn și înclină capul când trecu prin dreptul ferestrei pentru a ajunge pe platforma pe care o înălțaseră rapid afară. Erau cinci-sase bărbați pe scena de lemn abia construită, în timp ce fiecare loc din jur era ticsit de mii de oameni care mișunau – pe jos, în trăsuri, pe acoperișuri, apliecându-se la ferestre și în alte locuri cu vedere

bună. Cu siguranță, acum ar fi trebuit să reacționeze într-un fel. Dar, când păși în lumina stridentă și în câmpul lor de vedere, neliniștea acestora îngheță în vântul tăios și siluetele rămăseră tăcute și triste, tot nevenindu-le să credă. Așa ceva nu era cu putință.

Înfipte în scena pe care stătea erau patru cărlige de fier. Dacă s-ar fi luptat, i-ar fi legat mâinile și picioarele cu frângăii de cărlige, dar asta arăta doar cât de puțin îl înțelegeau. Nu avea să se lupte. Se născuse pentru un sfârșit mai demn. Ar fi spus doar câteva cuvinte mulțimii și ar fi fost suficient. Se rugă ca slăbiciunea pe care o simtea în genunchi să nu-l trădeze; fusese deja trădat destul. Îi înmână o bonetă mică în care își vârî cu mare grija părul, de parcă s-ar fi pregătit doar pentru o plimbare prin parc cu soția și copiii. Trebuia să le ofere un adevărat spectacol. Își aruncă mantia la pământ pentru a putea fi văzut mai bine.

Doamne! Frigul trecu prin el de parcă gerul îi ajunse la inima ce bătea nebunește și o împietri pe loc. Înspiră adânc și dureros ca să-și revină din soc. Nu trebuia să tremure! Si iată-l în față lui pe căpitanal gărzii regale care, în ciuda vremii, avea broboane de sudoare pe frunte.

– Doar câteva cuvinte, căpitane. Aș vrea să spun câteva cuvinte. Își chinui mintea în căutarea lor.

Căpitanal făcu un semn negativ din cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Până și cel mai simplu om din lume are dreptul la câteva cuvinte.

– Cele câteva cuvinte ale dumneavoastră m-ar costa viața, Sire.

– La fel cum vorbele și gândurile mele m-au costat viața pe mine. Căpitane, credințele mele m-au adus în acest loc. Vreau să le împărtășesc pentru ultima dată.

- Nu vă pot lăsa. Sincer, îmi pare rău. Dar nu pot.
 - Mă refuzi chiar și acum? Calmul din vocea lui fu înlocuit de văpaia indignării și de un val nou de panică. Totul mergea prost.
- Aspect pentru oameni și cărti*

- Sire, nu depinde de mine. Iertați-mă.

Căpitelanul întinse mâna ca să-i atingă brațul, dar prizonierul făcu un pas în spate, cu o privire mustătoare.

- Poți să mă reduci la tăcere, dar nu mă vei transforma niciodată în ceea ce nu sunt. Căpitane, eu nu sunt laș. Nu am nevoie de brațul dumitale!

Căpitulan se retrase spăsit.

Venise vremea. Nu mai putea urma niciun cuvânt și nicio întârziere. Niciun subterfugiu. Acesta era momentul în care atât ei, cât și el vor vedea dincolo de aparențe și vor descoperi ce fel de om era cu adevărat. Își umplu încă o dată plămânii cu aer, agățându-se de viață cât de mult putu, în timp ce privi cerul. Preotul spuse că moartea era triumful suprem asupra răului lumesc și al durerii, dar el nu găsi nicio inspirație, nicio rază de lumină care să-i dezvăluie calea, nicio salvare cerească, doar cerul dur ca oțelul al iernii englezesti. Își dădu seama că pumnii ii rămăseseră înclestați, cu unghiile înfipite în carne; se forță să-și deschidă palmele și le lăsă în jos, pe lângă pantaloni. O rugăciune tăcută. Încă o respirație. Apoi se aplecă, mulțumind lui Dumnezeu că genunchii lui încă mai aveau destulă putere ca să-l ghideze, lăsându-se în jos încet și cu grație, aşa cum repetase în camera lui în timpul nopții, și se întinse pe platforma tare din lemn.

Cu toate astea, nu se auzi niciun sunet din mulțime. Cuvintele lui poate că nu i-ar fi înălțat sau inspirat, dar măcar l-ar fi reabilitat. Fu copleșit de furie când realiză cât de îngrozitor de nedrept era totul. Nu avea nicio sansă să se

explice. Se uită deznădăjduit încă o dată la fețele oamenilor, bărbații și femeile în numele cărora ambele tabere luptaseră în război și care aveau acum privirile goale, niște pioni neștiitori, ca întotdeauna. Dar, chiar dacă erau toți niște neghiobi, erau oamenii lui, și pentru salvarea lor avea obligația să lupte împotriva celor care foloseau legea pentru propriul beneficiu. Pierduse, dar dreptatea cauzei lui ar fi fost cu siguranță cunoscută la sfârșit. La sfârșit. Ar fi făcut totul din nou, dacă ar fi avut încă o sansă, încă o viață. Era datoria lui, nu avea de ales. Nu mai mult decât avea acum de ales pe acea scenă goală din lemn, care încă mirosea a rășină și a rumeguș proaspăt. Și vor înțelege, nu-i aşa? La sfârșit...?

O scândură scârțai lângă urechea lui stângă. Fețele din mulțime păreau înghețate în timp, ca într-o vastă pictură murală. Nu-și mai putea controla vezica – din cauza frigului sau a groazei? Cât va mai dura...? Ar fi trebuit să se concentreze sau poate să se roage? Să se concentreze! Își fixă privirea pe un băiețel, nu mai mare de opt ani, în zdrențe, cu o dâră de firimituri pe bărbia mânjată cu noroi, care se oprise din mestecat o bucată de pâine și ai cărui ochi căprui și inocenți se căscaseră din pricina așteptării și erau acum concentrati pe un punct aflat la vreo 30 de centimetri deasupra capului lui. Doamne, dar ii era atât de frig, mai frig decât ii fusese vreodată! Și, dintr-o dată, cuvintele pe care se chinuise atât de mult să și le amintească năvăliră în mintea lui, de parcă cineva i-ar fi desferecat sufletul.

Și, în anul 1649, îl luară pe suveranul Charles Stuart, apărătorul credinței și, pe linie descentivă, regele de drept al Marii Britanii și Irlandei, și ii tăiară capul.

La primele ore ale unei zile de iarnă, într-un dormitor cu vedere la grădina de 40 de acri a unui palat care nu existase pe vremea când Charles Stuart plecase pe lumea cealaltă, urmașul lui se trezi tresăriind. Gulerul cămășii pijamalei era umed și lipit de gât, iar el zăcea cu fața în jos pe o pernă tare ca piatra și pătată de sudoare. Cu toate astea, se simtea rece... rece ca un mort. Credea în puterea viselor și în capacitatea lor de adezlegă misterele din profunzimile sufletului și avea obiceiul, la trezire, să scrie tot ce-și amintea, întinzându-se după agenda pe care-o ținea cu acest scop lângă patul lui. Dar nu și de data asta. Nu avea nevoie. Nu ar fi uitat niciodată miroslul mulțimii amestecat cu cel de răsină și rumeguș, nici culoarea grea și metalică a cerului sau acea după-amiază geroasă. Nici ochii căprui și inocenți ai băiatului cu bărbia murdară de firimituri. Nici senzația de disperare îngrozitoare pe care o simțise pentru că-l împiedicaseră să vorbească, făcându-i sacrificiul fără sens și moartea zadarnică. Nu va uita niciodată lucrurile acestea. Oricât de mult ar încerca.

PARTEA ÎNTÂI

Respect pentru oameni și cărti

CAPITOLUL 1

Să nu treci niciodată pe un pod necunoscut călărind un elefant.

Proverb chinezesc

Decembrie: prima săptămână

Nu fusese o invitație neoficială, el nu făcea nimic neoficial. Fusese o chemare insistenă, aproape poruncitoare, de la un bărbat mai obișnuit să comande decât să linguească. O aștepta la micul dejun și nu-i trecuse prin minte că ar fi putut să-l refuze. Mai ales în acea zi, când schimbau prim-ministrii, unul afară, altul la rând, și trăiască voința poporului! Avea să fie o zi a judecății.

Benjamin Landless deschise uşa personal, ceea ce ei î se păru ciudat. Era un apartament făcut să impresioneze, proiectat cu prea multă grijă și impersonal, unde te-ai așteptă să te întâmpine dacă nu un portar, atunci măcar o secretară sau un asistent personal, care să-ți facă o cafea și să te flateze în timp ce se asigură că nu fugi cu vreunul dintre tablourile impresioniste care împodobesc pereții. Landless avea o față lată, roșie ca pruna, și cărnoasă, care începea să se lase ca o

lumânare ținută prea aproape de flacără. Era masiv, iar mâinile îi erau aspre ca ale unui muncitor și avea o reputație pe măsură. Imperiul ziarului *Chronicle* fusese construit spărgând greve și distrugând cariere; chiar el, alături de alții, distrusese și cariera omului care, chiar atunci, aștepta să meargă la Palat ca să renunțe la puterea și prestigiul postului de prim-ministru.

– Domnișoară Quine. Sally. Sunt atât de bucuros că ai putut să vii! Voiam să te cunosc de multă vreme.

Știa că era o minciună. Dacă ar fi vrut să-o cunoască până acum, cu siguranță ar fi aranjat asta. O însoțită în camera principală, în jurul căreia era construit apartamentul de lux. Pereții exteriori erau în întregime din sticlă rezistentă la impact, oferind o panoramă magnifică a clădirilor Parlamentului de dincolo de Tamisa, și o jumătate de pădure părea să fi fost sacrificată ca să acopere podeaua cu modele complicate. Nu era rău pentru un băiat de pe străzile lățurale din Bethnal Green.

O conduse spre o canapea supradimensionată, din piele, în fața căreia era o măsuță de cafea încărcată cu tăvi cu mâncare fierbinți de micul dejun. Nu se vedea nicio urmă a angajatului ascuns care trebuie să fi preparat recent mâncarea și să fi întins șervețelele apretate de în. Ea refuză mâncarea, dar el nu se simți ofensat. Își dădu jos sacoul și se foi pe lângă farfurie lui, în timp ce ea luă o ceașcă de cafea neagră și aștepta.

Își mâncă micul dejun foarte concentrat; eticheta și manierele la masă nu erau punctele lui forte. Îi oferi puțină conversație, concentrându-și atenția mai mult pe ouă decât pe ea și, pentru o vreme, ea se întrebă dacă el regreta că o invitase. Deja o făcea să se simtă vulnerabilă.

– Sally Quine. Născută în Dorchester, Massachusetts. La doar 32 de ani îi-a făcut deja o reputație ca realizatoare de

sondaje de opinie. Și tocmai în Boston, care nu e un oraș unde să-i fie ușor unei femei printre toți acei irlandezi prostovani. Știa totul despre asta; se căsătorise cu unul dintre ei. Landless își făcuse temele, îi scotocise prin trecut; și voia să-i arate asta clar. Ochii lui îi căutăreau reacția de sub niște sprâncene uriașe încâlcite ca niște frânghii. Boston e un oraș frumos, îl cunosc bine. Spune-mi, de ce ai lăsat tot ce-ai construit acolo și ai venit să o iei de la capăt în Anglia? De la zero?

Făcu o pauză, dar nu primi niciun răspuns.

– Din cauza divorțului, nu-i aşa? Și a morții copilului?

Observă grimasa de pe figura ei și se întrebă dacă era începutul unei crize de furie sau dacă se va îndrepta spre ușă. Dar știa că nu vor fi lacrimi. Nu era genul acela de femeie, iar asta se vedea limpede în ochii ei. Nu era nefiresc de slabă sau trasă prin inel cum cerea moda actuală, frumusețea ei era mai clasice, șoldurile poate erau cu vreun centimetru mai largi decât ar trebui, dar toate curbele erau bine definite. O prezență imaculată. Avea tenul neted, întunecat și mai fin decât orice trandafir englezesc, iar trăsăturile îi erau desenate cu grijă, de parcă ar fi fost făcute cu dalta unui sculptor. Avea buze pline și expresive, pomeții înalți, părul lung era des și de o nuanță atât de închisă de negru că se gândi că ar putea fi italiană sau evreică. Totuși, cea mai exceptională trăsătură a ei era nasul, drept și un pic mai lung, cu un capăt turtit care îi zvâcnea când vorbea și nări care se dilatau în funcție de intensitatea emoțiilor. Era cel mai provocator și senzual nas pe care-l văzuse vreodată; nu se putea abține să nu și-l imagineze pe o pernă. Cu toate astea, ochii îl deranjau, parcă nu-și aveau locul pe fața ei. Erau migdalăți, plini de nuanțe tomnatice de căprui-arămu și verde, strălucitori ca ai unei pisici, dar ascunși în spatele unor ochelari supradimensionați. Nu sclipeau cum ar fi

trebuit să sclipească ochii unei femei, cum probabil sclipiseră odată, se gândi. Aveau o nuanță de neîncredere, de parcă ar fi ținut un secret.

Ea se uita pe fereastră, ignorându-l. Mai erau câteva săptămâni până la Crăciun, dar nu se simțea veselia în aer. Spiritul festiv zacea aruncat în rigolele prin care curgea apa și, cumva, nu părea o zi propice pentru a schimba prim-ministrii. Un pescăruș adus pe continent de furtunile de pe Marea Nordului se roti în fața ferestrei, iar tipetele și insultele lui străbături prin geamul termopan, din invidie pentru micul lor dejun, înainte ca pasărea să se îndepărteze prăvălindu-se pe cerul învolburat. Îl urmări dispărând în cenușiul cerului.

– Domnule Landless, să nu vă așteptați să fiu supărată sau jignită. Faptul că aveți destui bani și putere să vă faceți temele nu mă impresionează. Nici nu mă flatează. Sunt obișnuită cu oamenii de afaceri de vârstă mijlocie care flirtează cu mine. Insulta era intenționată; voia ca el să știe că nu putea să scape fără o ripostă. Vreți ceva de la mine. Nu știu ce, dar vă voi asculta. Atâtă vreme cât e vorba de afaceri.

Își încrucișă picioarele încet și intenționat, ca el să observe. Din copilărie nu mai avea nicio îndoială că bărbații îi găseau corpul atrăgător, iar atenția lor excesivă însemnase că nu avuseseră niciodată ocazia să-și trateze sexul ca pe ceva ce trebuia prețuit, ci doar ca pe o unealtă pentru a-și face drum printr-o lume dificilă și meschină. Hotărâse de mult că, dacă sexul era valuta vieții, atunci ea îl va transforma într-un activ de afaceri, care să-i deschidă ușile ce altfel ar rămâne închise. Și bărbații puteau să fie niște proști de încredere.

- Ești foarte directă, domnișoară Quine.
- Prefer să vorbesc direct decât pe ocolite. Și pot intra în jocul dumneavoastră. Se așeză din nou pe canapea și începu

să-și numere degetele cu manichiură perfectă de la mâna stângă. Ben Landless. Vârsta... ei bine, de dragul vanității dumneavoastră bine cunoscute, să zicem că n-ați ajuns la vârsta a treia. Un ticălos dur care s-a născut în săracie și acum controlează una dintre cele mari operațiuni de presă din țara asta.

– În curând, cea mai mare, o intrerupse el vorbind încet.

– În curând veți prelua United Newspapers, spuse ea dând din cap, când prim-ministrul pe care l-ați nominalizat, susținut de dumneavoastră și ales, practic, cu mâna dumneavoastră, va prelua puterea în câteva ore și va da la o parte mici inconveniențe ale politicii de fuziune și monopol ale predecesorului său. Trebuie să fi sărbătorit toată noaptea, mă mir că aveți apetit pentru micul dejun. Dar aveți o reputație de om insașiabil. În toate privințele. Vorbea aproape seducător, cu un accent care fusese șlefuit și înmuiat, dar nu eliminat. Voia ca oamenii să obțină și să le rămână întărită în memorie, să poată recunoaște dintr-o mulțime. Așa că încă pronunțăvocalele ca în New England, cu o idee mai lungi și mai leneșe decât la Londra, dând adesea senzația de duritate, de parcă să ar fi auzit direct de la cozile de ajutor de șomaj din Dorchester. Așa că la ce te gândești, Ben?

Un zâmbet jucă pe buzele ca de cauciuc ale patronului de trust de presă, dar ochii lui rămaseră nemîșcați, umărind-o îndeaproape.

– Nu e nicio afacere. L-am susținut pentru că am crezut că era cel mai bun pentru această slujbă. Nu există nicio răsplătită privată. O să risc și eu, ca toată lumea.

Ea bănuia că era la doua minciună din conversație, dar o trecu cu vederea.